

VĚČNÁ KRÁLOVNA

L. J. ANDREWS

FRAGMENT

Věčná královna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

L. J. Andrews

Věčná královna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VĚČNÁ KRÁLOVNA

L. J. ANDREWS

Přeložila Tereza Strnadová

FRAGMENT

UPOZORNĚNÍ

Tato kniha obsahuje věci, které mohou některé čtenáře
znepokojit, například:

popis mučení
týrání žen a dětí
zpřetrhání rodinných vazeb
sex
kaluže krve
násilí
mrzačení těl
šikanu
panické ataky
posttraumatickou stresovou poruchu
temná témata
vraždy
úzkost
únosy
traumatické poranění mozku po mučení
nekonsezuální styk

Čtete obezřetně.

*Všem, jejichž duše vystoupí z těla, když zlosyn zašeptá:
„Ahoj, láska...“*

Říše pozemských fae

Průrva

Průrva

Dům vod

Věčné království

Skondell

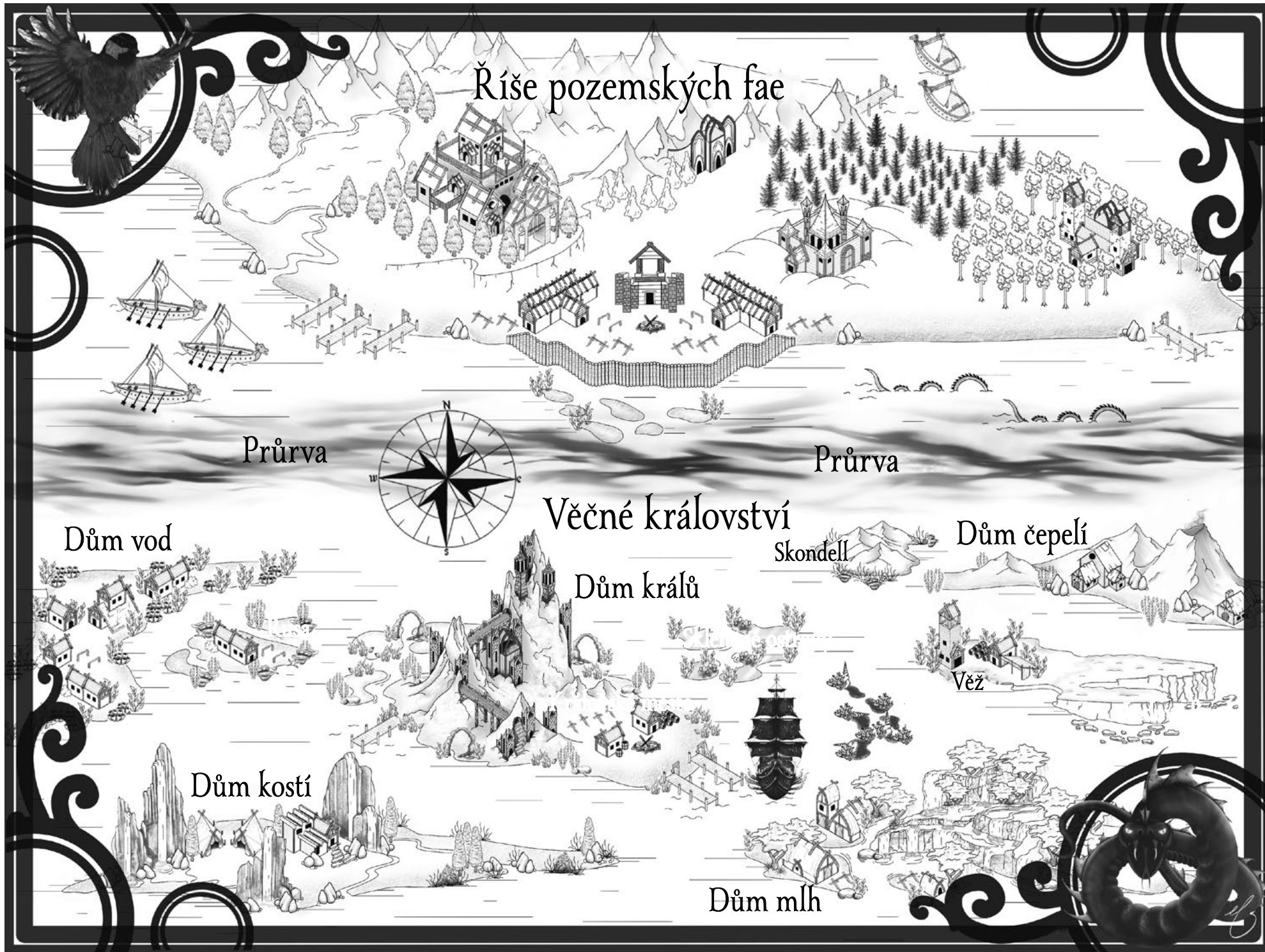
Dům čepelí

Dům králů

Věž

Dům kostí

Dům mlh

JE VÍC NEŽ MUŽ...

... A TAK SE TUŽ.

DOKUD NESKONČÍME, KDO BY SPAL.

NÁMOŘNÍKŮV HROB...

... UŽ TEĎ KLIDNĚ ZDOB.

NAŠÍ POSÁDCE VELÍ VĚČNÝ KRÁL.

REKAPITULACE VĚČNÉHO KRÁLE

Vítejte zpět ve Věčných mořích. Tato kniha navazuje přesně tam, kde Věčný král skončil, ale jen pro připomenutí si pojďme zopakovat několik důležitých informací.

Valen Ferus, král pozemských fae Nočního lidu a vládce země, před dvaceti lety zabil Thorvalda, Erikova otce. Padlý Věčný král tehdy zaútočil na jednoho z Valenových příbuzných poté, co vyšlo najevo, že Erik byl během zajetí pozemskými fae mučen tak těžce, že mu způsobili trvalé jizvy a zmrzačili nohu. Král Nočního lidu Thorvalda za ten útok zabil.

Deset let po Thorvaldově smrti vypukla mezi pozemskými a mořskými fae velká válka, ve které zvítězili pozemští fae.

Aniž by to její lid věděl, Livia Ferusová, dcera vládce země, se začala vkrádat do Erikovy cely a číst mu pohádky o pěnici a hadu, kteří se stali přáteli. Dospívající Erik byl nakonec vykázán zpět do Věčného království a mezi světy byla vztyčena ochranná bariéra, takzvaná Průrva.

Uplynulo dalších deset let, než se Livia dotkla ochranných kouzel a nevědomky uvolnila pouta, která Věčného krále držela pod vlnami. Erik se svou posádkou zaútočili na pevnost pozemských fae a unesli Livii, aby měli nějakou páku proti vládci země. Erik tehdy věřil, že Valen Ferus získal ztracenou moc zemřelého krále Thorvalda.

Liviina magie však uzdravuje půdu, a tak léčí i nemoc země – potemnění, které sužuje Věčné království. Erik brzy s pomocí paní Narzy, své babičky a vládkyně mořských čarodějek, zjistí, že síla,

kterou považoval za dědictví svého otce, ve skutečnosti proudí Liviinou krví, jen jiným způsobem, než čekal.

Zanedlouho se přijde i na to, že když Livia během jedné z nocí po válce navštívila Erika a četla mu, nechťeně zlomila mocný talisman, čímž mezi nimi vzniklo pouto srdcí.

Tím, že pomáhá uzdravit Věčné království, si Livia mezi mořskými fae nachází své místo. Spřátelí se s Celine Vodotvůrkyní, jedinou ženou, která pluje na Věčné lodi, a s kuchařem Sewellem.

Gavyn Kostizrout, nebo podle Erika Gavyn Hledač, je pánem Domu kostí a jeden z Erikových nejvěrnějších lidí, spolu s Celine, Larssonem Kostistrázcem a bratrancem Taitem. Gavyn a Erik plánují znovu zapečetit Průrvu, aby zabránili tomu, že Liviin lid zemře v zoufalých pokusech získat svou princeznu zpět.

Mezitím, čím víc času spolu Erik a Livia tráví, tím víc se do sebe zamilovávají. Ale jsou i takoví, kteří Věčného krále nenávidí. Erika se pokusí zabít nájemní vrazi, již chtějí také zajmout nebo zabít Livi, ale díky poutu oba útok přežijí.

Krátce poté, když se Gavyn snaží obnovit Průrvu, se ho Liviin bratranec Aleksí v poslední chvíli chytí a málem zemře, když je stržen proudy Průrvy.

Erik použije svou léčivou píseň, aby Aleksího zachránil, a Livia zjistí, že to nebylo poprvé, co něco podobného udělal. Během války Erik vyléčil také jejího umírajícího strýce jako splátku za to, že ho tehdy chránil Stieg, válečník pozemských fae.

Nenávist se postupně láme a mění v touhu po míru mezi pozemskými a mořskými fae. Livia svému bratranci ukáže své nové místo ve Věčnosti v naději, že se postaví na Erikovu stranu, až se pokusí přesvědčit otce, aby Věčného krále přijal.

Na důkaz jejího místa posadí Erik Livi na svůj trůn v gestu rovnosti před svým lidem a jmenuje ji první Věčnou královnou.

Společně plánují sjednotit říše moře a země a vrátit se mezi Liviin lid jako král a královna. Než však stihnou vyplout, Larsson všechny zradí, prozradí, že je Erikův nevlastní bratr, a hodlá bojovat o korunu Věčnosti.

Livia je unesena Larssonem a ještě někým dalším, koho pozná teprve na jeho lodi.

V zoufalství Erik vyšle Gavyna, aby prohledal Věčná moře, zatímco sám riskuje cestu skrz Průrvu. Tak se navrátí do země svých nepřátel. Tait, Aleksi a Erik padnou do léčky Jonase, prince jedné z pozemských říší. Kniha končí ve chvíli, kdy Jonas Erikovi sdělí, že bude odveden k Valenu Ferusovi, kde zemře.

PROLOG

Onoho dne

Jeho konec by se stejně nezměnil.

Popravdě, chlapec vždy věděl, že jeho příběh takhle skončí. Tak to dopadá, když ve válce skončíte na straně poražených.

Jemné vlny šplouchaly na břeh u chlapcových zad. Mezi ním a domovem stáli bojovníci. Vlhký písek se mu prodíral do špinavých kalhot zakrývajících jeho potlučená kolena, ale klid moře mu poskytoval trochu útěchy, takže zase mohl dýchat.

Noci, které strávil namačkaný mezi kamennými zdmi cely, byly u konce. Teď se postaví svému osudu.

Druhého chlapce po jeho boku čekal stejný trest. Mladý král ho měl nenávidět, jenže ve skutečnosti jím nedokázal doopravdy pohrdat. Měl by si to zapsat na seznam všech svých selhání. Byl ještě daleko od toho, aby se stal takovým králem, jakého si přál jeho otec.

Ten druhý chlapec, pomlácený a špinavý, byl jediný fae, co mu zbyl z domova.

Ostatní z jeho království už uprchli na svých nevkusných lodích, vyrobených z kostí a měkkého dřeva, s černými a modrými plachtami. Ve chvíli, kdy boje ustaly, se všichni ztratili pod zuřivými vlnami.

Mladý král se bál lidu na břehu, bál se ostří na jejich opascích i krve pod jejich nehty. Ale stále měl trochu moci. Ten tep v jejich čelistech či vyhýbavost v jejich postojích – zírali na něj, jako by měl

v dalším úderu srdce zaútočit. Báł se jich, ale pozemští fae z něj také měli strach.

Když vyslechl trest udělený králi a královnami nepřátelských království proti svému druhovi, ovinul mladý král pošramocené prsty okolo svého nového přívěsku. Ta dívka se pokusila dát mu větší hodnotu, než jakou doopravdy měl. Stříbrný určitě nebyl; malá vlašťovka se zdála spíš cínová.

Navzdory tomu už od chvíle, kdy jeho Pěnice utekla skrz vysokou travu, na jejím dárku na rozloučenou mladý král lpěl. Nenávisť vřela v jeho krvi jako jed, a přesto... nemohl se zbavit myšlenek na ptáčka, který mu v nejtmařších nocích vyprávěl velkolepé příběhy.

Jeden pohled. Jeden poslední letmý pohled. Mohl od té dívky ukrást ještě jeden, než ho uzamknou pod vlnami. Když ale chlapec zvedl oči, setkal se místo toho s nepřítelem – zničeným válkou, ale smrtícím. Byl oděný celý v černém.

Tmavé oči krále, který uměl ohýbat skály, ho pohltily jako noc upíjející slunce. Možná že chlapcův konec nebude vyhoštění. Možná že král vládnoucí nad zemí bez zaváhání poskvrní písek jeho jedovatou krví.

„Nevyzval jsi mě, chlapče,“ prohlásil nepřátelský král.

Ta výzva. Jediný důvod, proč mořský král přijel do pozemských říší. Jako hlupák zostudil své království. Jeden u srdce hřejivý okamžik, jedna léčivá píseň pro umírajícího nepřítele a chlapec ztratil šanci získat zpět moc, o kterou před mnoha časy přišel kvůli svému otci.

„Ta příležitost byla využita k jiným věcem,“ bylo vše, co mladý král odpověděl.

Bál se, ale nedal to najevo. Věční králové nemají pociťovat slabost. Proto chlapec zvedl bradu a vyčkával na závan té stejné tmařve, smrtící sekery, která vyřízla srdce jeho otci.

Po páteři mu přejelo znepokojení, když si vládce země klekl na jedno koleno a podíval se mu přímo do očí.

Proč by se vítězňý král snižoval na úroveň poražených?

Král Nočního lidu mu mohl zlomit vaz, ale místo toho pronesl další slova jemným, téměř laskavým hlasem.

„Mohl bys tady zůstat. Náš lid by tě uvítal, a kdybys chtěl, stále bys mohl vést svůj národ. Jsou tu králové a královny, kteří by ti pomohli.“

Zůstat? Otec jeho Pěnice, nepřítel, muž, kterého přišel zabít, chtěl, aby... tu zůstal?

Rychleji, než když padá hvězda z noční oblohy, pohlédl chlapec přes rameno nepřátelského krále. Dívka, která za ním stála, na sobě měla hezké zelené šaty a zlatý řetízek přehozený přes jemné, tmavé kudrny. Vypadala jinak než v těch obyčejných tmavých nočních košilích schovaných pod velkými kožešinovými kabáty, které nosila, když se vkrádala do jeho cely.

Sařírové oči zachytily jeho pohled a chlapec ucítil, jak se něco změnilo. Něco bytelného se usadilo hluboko v jeho hrudi, pocit, který dosud nikdy nezažil.

Zůstat. Mohl zůstat a dál poslouchat její příběhy, zatímco... by ho králové ovládali. Nic víc v tom nebylo, jen další šance pro novou verzi Haralda nebo Thorvalda vytvořit z něj krále, který by se jim mohl hodit.

Ušklíbl se a obrátil se zpět na nepřítele.

„Vím, co znamená pomoc králů, vládce země,“ zavrčel tiše mladý král.

„Nejsem tvůj strýc, chlapče. Nejsem ani tvůj otec.“

U všech bohů, uměl snad číst mysl? Chlapec zadržel dech a nemohl se rozhodnout, co má učinit, když muž, který by mu měl každým okamžikem proříznout hrdlo, znovu snížil hlas.

Mluvil teď ještě jemněji a laskavěji, jako kdyby pozemský král znal jeho tajemství a vycítil sílu táhnoucí ho k Pěnici, která stála za svou matkou. Jako kdyby vládci země nevadilo, kdyby se mořský had spřátelil s jeho dcerou.

„Zůstaň, Eriku Krvepěvče,“ řekl. „Je tu lid, kterému by prospělo, kdybys tak učinil.“

Ještě jednou se chlapec podíval na dívku. *Prospělo by mu to.*

Prospělo by jí, kdyby zůstal v jejím světě? Pochyboval o tom. I tak chtěl chlapec souhlasit. Víc než cokoli jiného chtěl zapomenout na opovržení svého otce, zapomenout na nenávist a zůstat s ptáčkem a s jejími příběhy.

Ale nenávist je vrtkavá věc. Potřeby a touhy mohly být vymazány, když nenávist a strach setrvávaly.

Chlapec si zvolil svůj konec. Zvolil si nezůstat tam, kde ptáčci zpívali své strašidelné písně. Přísahal krev, když nepřítel nabízel mír. Dohlédl na to, aby vládce země neměl na výběr a uvěznil ho.

Zatímco se přes hlavu mladého Věčného krále přelévaly vlny, když ho prudké proudy pohltily a vlekly domů, myslel na ni.

Myslel na to, že jednoho dne najde způsob, jak ukončit příběh, který začal na území nepřátel. Mohl by ji odtrhnout od cizího krále, protože jak si už uvědomoval, nepatřila sem.

Byla už navždy jeho.

1. KAPITOLA

Had

Pro Livii.

Její jméno se mi honilo hlavou s každým kopnutím, s každým úderem pozemských bojovníků.

Musel jsem přežít kvůli ní. Musel jsem se vrátit na Věčnou loď a najít ji. Jediné, co jsem musel udělat, bylo přežít tak dlouho, aby za mě mohl mluvit Aleksi.

Jonas, princ jednoho z království pozemských fae, se na mě ušklíbl, když mi jeho muži vrazili do pusy kus špinavé kůže. Navzdory zatuchlé chuti jsem polkl. Bylo to, jako by ji někdo měl zastrčenou v propocených kalhotách a pak ji nechal péct na horkém slunci.

Jonas mě popadl za paže a přinutil mě vstát. Ve stehně se mi rozhořel oheň, jako by mi plamen šířal kost.

„Pošli signál pobřežní hlídce,“ rozkázal Jonas. „Ve vlnách by mohlo být víc takových hajzlů.“

Trochu déle. Přežít trochu déle.

Dva bojovníci se plahočili k pasti, do které spadli Alek a Tait. Už za chvíli si však uvědomí svou chybu. Setkám se s vládcem země – klidně na kolenou, pokud to bude nutné – a zakrvácení odplujeme zpět do Věčnosti, kde najdeme mou královnu.

Nebránil jsem se, když Jonas poručil dvěma bojovníkům, aby mi svázali ruce. Nebránil jsem se, když mě postrčili k řadě pozemských hřebců čekajících na své jezdce. Ti tvorové vypadali zvláštně.

Už jsem je jednou viděl, ale na rozdíl od horthanů z Věčnosti se zdálo, že tyto bestie by jen stěží zvládly proplouvat proudy. Měly tupé zuby, zakulacená kopyta a elegantní ocasy, které vypadaly jako vlasy fae.

„Henriku.“ Jonas kývnul na bojovníka. „Když o tom tak přemýšlím, nech ty ostatní mořské fae ještě chvíli hnít. Chci se zaměřit na krále.“

Bojovník sklopil bradu a zastavil se deset kroků od propadliště na pahorku. *Kurva*. Nechali tam Aleksiho.

Odsud už šlo slyšet tlumené výkřiky Aleka a Taita, ale nebyly vůbec k rozeznání. Možná to bylo kouzlo nebo prokletí osudem, ale nebylo slyšet nic víc než křik mužů skrz vzdálené dveře. Alekovi vlastní lidé si neuvědomovali, že uvěznili svého prince. Prince, jehož hlas a podporu jsem zoufale potřeboval.

V hrudi se mi sevřel nával paniky. Zavrčel jsem a zaprotestoval skrz smradlavý roubík v puse. Jonas se jen jedovatě uchechtl, nasedl na svého hřebce a škulb za pouta kolem mých zápěstí. Při tom pohybu jsem zaškobrtl.

Jonas se s přimhouřenýma očima naklonil. „Drž krok, Krvepěvče.“

Byl se mnou konec.

Princ znovu trhnul provazem a já se potácel kupředu. Dusil jsem se pod vahou selhání, které mě s každým vleklým krokem tížilo na páteři.

Co se stane Livii, když se k ní nedostanu? Najde ji Gavyn? Možná by ji pak přivedl domů a vysvobodil ji od všech starostí Věčnosti. Měla by... se vrátit k míru, který jsem zničil.

Obrátil jsem obličej k nebi. Hvězdy tu byly jiné. Rozpoznal bych jen Poutníka prázdnoty, ale měl jsem ho někde za zády, vznášejícího se kdesi nad mořem.

Až umřu, doufám... doufám, že mě bohové nechají žít na obou nebích jako Poutníka prázdnoty. Mohl bych ji tak vždy pozorovat.

Bojovníci postupovali stálým tempem. Občas jsem klopýtl, ale pozemský princ nezpomalil, jen mi řekl, abych se zvedl a zrychlil

krok. Když jsme konečně dorazili ke zlověstným branám hlavní pevnosti, obočí mi pokrýval pot a palčivá bolest v mé noze se už dávno proměnila v ostré, otupující bodání, jako by se mi jehly zabodávaly do každého póru kůže.

Ze strážní věže nějaký bojovník zatroubil na zakřivený roh a průvod se u brány na okamžik zastavil, což mi dalo chvíli na to, abych popadnul dech skrz kus zpocené kůže.

Železné řetězy zacinkaly, silný provaz se natáhl a zasténal, padací mříž se osvobodila ze svého odpočívadla a dovolila bojovníkům, aby vstoupili.

Když jsme vcházeli dovnitř, zkoumala nás spousta očí, jež sledovala každý náš zatracený krok. Protože mě lid za branami rozpoznal, jako stín nás následoval šepot.

Zastavili jsme se u širokých klenutých dveří, vedoucích do hlavní haly.

Jonas přehodil nohu nad kožešinami na hřbetě svého koně a dopadl na zem, kde se naklonil ke strážnému u dveří. „Kde je král Valen?“

„Ve věži, můj pane.“

„Přiveď ho. *Hned.*“

Rázný tón princova hlasu strážného polekal. Nebylo těžké uhodnout, že tak nejspíš nemluvil často. Od té doby, co jsem jim ukradl jejich princeznu, se většina pozemských fae bezpochyby chovala jinak.

Nebylo to tak dávno, co byla okna zahalena svátečními stuhami a závěsy a stoly na jejich maškarním plese pokrývaly hromady medových housek a pocukrovaných sladkostí. Teď sladké pečivo nahradil štiplavý zápach piva, cinkot mečů a svitky bídne nakreslených map něčeho, co zřejmě představovalo jejich nedokonalou iluzi o Věčnosti.

Mapy byly nakresleny špatně. Nikdy nezjistí, kde Livii najít, a na těch svých nepatrných lodích, které spíš než plavidla připomínaly mořské hady, se nikdy nedostanou skrz Průrvu.

Nemohl jsem tu zemřít, jinak zemře i ona.

Věděl jsem, že Larsson umí zabíjet, a to nemilosrdně. Viděl jsem dost na to, abych mu osobně přidělil to zatracené jméno Kosti-strážce.

Všechno klábosení ustalo, když Jonas zatahal za provaz. „Máme Krvepěvce!“

Ozvalo se pár zalapání po dechu. Někdo strhl ze stolu obnažené čepele. Jonas mě silnou ranou srazil na kolena, kožený roubík mi vypadl z pusy a proti trámům nad mou hlavou se vznesl smích.

Přede mnou se objevily dvě ošoupané, zablácené boty.

„Zvedni ho, Stiegu,“ zakřičel někdo zezadu.

Muž poklekl. Pomalu jsem zvedl oči, abych toho bojovníka spatřil.

Stieg měl pořád ty stejné jizvy na bradě, jež se plazily zpod jeho spleteného plnovousu. Další jizva mu procházela obočím. Tu získal, když byl se mnou jako s vězněm před všemi těmi časy zavřený v jedné místnosti.

Jestli mě někdo mohl vyslechnout, byl to on.

„Neublížil jsem jí,“ vyhrkl jsem. „Neublížil jsem ani jednomu z nich. Musíš mi věřit...“

„Varoval jsem tě,“ odpověděl Stieg s náznakem smutku v hlase. „Teď už tě nemohu chránit, Věčný králi.“

„Poslechni mě,“ pronesl jsem se zatnutými zuby. „Tvůj princ je uvězněný na pahorku, Stiegu.“

Když uslyšel své jméno, sraštil obočí. Pak vstal a zvedl mě zpátky na nohy. Dál mi však svíral paži, otočil mě směrem k hale a mávnul rukou na dva muže, kteří stáli vedle úzkých dveří.

Když opustili halu, troufl jsem si zadoufat.

O dva kroky vedle stál Jonas. Na tváři měl stále ten zlomyslný úšklebek a vedle něj se teď objevil muž s úplně stejnou tváří. Bratr. Livia se zmínila, že princové jsou dvojčata.

Černá jako ten nejhustší inkoust se jim prolévala bělmem spolu s jejich temnou magií.

Okolo princů se řadili bojovníci, kteří svírali ostří, až jim z toho bělaly klouby. Muži, ženy, všichni mě zkoumali, jako by doufali,

že mi jejich oči stáhnou maso z kostí. Poblíž Jonase jsem spatřil ženu, která byla po Liviině boku tu noc, kdy jsem ji unesl.

Svou drobnou dlaní poklepávala o dýku, na čele, bradě a krku měla vytetované runy. Byla to nejspíš právě ona, kdo vypadal nejzuřivěji ze všech okolo.

Dveře po mém boku se rozlétly tak prudce, že srazily dva štíty pověšené na zdech. Celá hala se ponořila do ticha, jako když vlna opouští břeh.

A přímo v těch dveřích stál král vládnoucí nad touto zemí. V rukách držel sekery a ramena se mu zvedala a klesala s těžkým, našťvaným dechem.

Zůstaň, Eriku Krvepěvče.

Ten muž, který stál na druhé straně haly, si nepřišel pro mír. Chtěl krev.

Oči, ve kterých jsem rozpoznal náznak krvežíznivosti, mu lemovala červená barva. Tmavé vlasy se mu přelývaly po čele, neupravené a nespoutané. Během války byl mocným a důstojným králem, nyní se však zdál být spíš nestvůrou než mužem.

Neměl jsem čas nic z toho pořádně vstřebat, než Valen Ferus, vrah mého otce, roztočil válečnou sekerou z černé oceli. Jeho dlouhé nohy, tak typické pro Noční lid, ho přes celou halu dostaly v méně než deseti krocích.

Stieg mě opustil ve stejné chvíli, kdy má záda prudce narazila do kamenné zdi. Náraz mi vyrazil dech, který jsem nemohl znovu popadnout, protože Valen použil rukojeť své sekery, aby mi přiškrtil hrdlo.

„*Kde je?*“ zařval mi před obličejem.

Jeho slova, která mi řekl už tak dávno, mi teď znovu probleskla myslí... *Zůstaň.*

Byl jsem si jistý, že vládce země teď udělá vše pro to, abych tu zůstal už navždy. Že zařídí, aby moje kosti byly poházeny po zdejší půdě, dokud se nerozpadnou v prach.

2. KAPITOLA

Pěnice

Vzduch tu byl zvláštní, jemný a přeplněný kořením, které mi připomínalo kardamom a citrus. Znovu jsem se dlouze nadechla. Hledala jsem čisté moře a teplo vánku z královského města.

Zasténala jsem a posunula se na rozbředlém povrchu. Byl hebký jako trsy mechu pod mou páteří, ale mně přesto v hrudi rozkvétala bolest, jako by někdo vzal zrezivělý hrot, vrazil mi ho do těla a přišpendlil mě na místě.

Otevřela jsem jedno oko. Mé řasy byly pokryté solí a nemohla jsem si vzpomenout, jestli od slz, nebo od moře. Abych řekla pravdu, pár nádechů jsem si nemohla vzpomenout na nic, až pak...

Larsson.

Prudce jsem otevřela i druhé oko a ucítila pár zaschlých řas, jež mi zůstaly na mokrých tvářích. Vmžiku jsem si sedla, ačkoli jsem napůl čekala, že mě zadrží železné řetězy nebo obojek kolem krku.

Nic z toho se však nestalo. Všude okolo byla úzká klenutá okna, nezamčená a propouštějící ranní vánek dovnitř... místnosti. Zabložené hrany věže se zužovaly k robustním krokvim špičaté střechy.

Kde jsem to sakra byla?

Silné zeleno-zlaté závěsy visely kolem čtyř úchvatně vyřezaných sloupů postele, nepravidelně řezaná prkna podlahy pokrýval tkaný koberec z růžových, oranžových a modrých tónů připomínajících západ slunce nad mořem. U jedné stěny stál toaletní stolek

z kaštanového dřeva, na němž ležely stříbrné štětce, hřebeny a vonné tělové oleje.

Někdo mě oblékl do tenkých šatů, čistých a vyrobených z ručně spřádaného hedvábí. Vlasy jsem měla zapletené do copu, který mi spadl na rameno. Vypadalo to, že jsem na nich nejednou spala a potřebovala jsem je rozčesat. Na boku mi zůstaly už jen vybledlé modřiny od toho, jak mě hodili na palubu Larssonovy lodi.

Jak je to dlouho, co mě unesl?

O jakou hru se tu jedná?

Čekala jsem vlhké cely, moč a odpadky všude kolem. Možná i probuzení v Zásvětí. Rozhodně ne přepychovou komnatu připomínající mé pokoje v Karmínové pevnosti.

Má chodidla se na okamžik vznášela nad parketami, jako by se mi po nich mohl natáhnout nějaký šupinatý, zubatý netvor a kousnout mě. Ale nakonec jsem jen zavrtěla prsty a položila je na zem. Strípky chvil, kdy jsem byla vytržena z královského města, mi začaly zapadat do sebe.

Obelstil mě. Larsson mě vylákal z králových komnat, ach... bohové, Tait!

Srdcochodec krvácející na kamenných schodech u přístavu. Ta představa byla palčivá a tak skutečná a nelítostná, až jsem si byla jistá, že na jazyku cítím chuť jeho krve.

Sevřela jsem ruce v pěsti a přitiskla si je na čelo. Tait, ten věčně zamračený mizera. Vždycky jsem si myslela, že mnou pohrdá, ale to právě on vytušil, že něco není v pořádku, a přišel pro mě. Přišel, aby mě chránil.

Naklonila jsem se nad kolena a zabořila pusu do zaťaté dlaně. Proč to udělal zrovna Larsson?

„Bratři.“ To slovo mi vyklouzlo ze rtů jako tiché vyznání do prázdné místnosti. Zrychlil se mi tep a v mysli se mi vybavila jedovatá vzpomínka – Larsson označil Erika za svého bratra.

Zvěsti o tom, že Thorvald zplodil další dítě, Erika neznepokojovaly. Byl přesvědčený, že kdyby Thorvaldův potomek opravdu existoval, jeho postavení by už dávno zpochybnil. Ale já to

tušila – cítila jsem tu podivnou zahořklost a nárok na ztracené právo prvorozeného. To vše se skrývalo pod půdou zkaženou potemněním.

U všech bohů, všechny nás obelstil.

V koutku úst se mi objevil malý, neznámý úšklebek. Trocha naděje. Až Erik Larssona najde, obere mu maso z kostí, ať už jsou bratři, nebo ne. Když se tentokrát objevil ten potemnělý okraj mého srdce, neodstrčila jsem ho pryč.

Přitiskla jsem si palce na čelo, abych utišila bolest hlavy. Dál jsem přemítala nad tím, co nesouhlasilo s pravdou, a nad tím, co stále vyvolávalo otázky. Larsson věřil, že je pravým králem, a nebyl sám.

Spustila jsem ruce do klína a zuby mi zaskřípaly, když se mi sevřela čelist. Larssonovi musel s jeho zradou pomáhat někdo další, a čím víc se mi z mysli zvedala mlha, tím jasnější byla jedna tvář.

Zvuk cvaknutí zámku přitáhl mou pozornost ke klenutým dveřím na druhé straně místnosti. Podél rámu byla vyřezána souhvězdí, která se po otevření dveří rozdělila. Vyškrábala jsem se na opačnou stranu postele a zoufale hledala čepel, úlomek dřeva, cokoli, čím bych se mohla bránit.

Očekávala jsem, že v šeru uvidím Larssonův obličej, ale místo toho jsem se setkala se zářivým pohledem ženy, již jsem nepoznávala. Vlasy barvy stříbrného soumraku jí splývaly po štíhlé postavě, uši měla ostře zašpičatělé a ozdobené jemnými zlatými řetízky. Avšak to, co mě ohromilo, byly její oči. Jasně jako výbuch hvězdy a tak modré, že téměř zářily.

Plné, tmavě namalované rty jí zacukaly. „Jsi vzhůru. Nevěřila jsem, že se o tebe mořská čarodějka skutečně postará, takže jsem si dovolila poskytnout ti několik léčivých bylin sama.“

„Ty pracuješ s Fione,“ procedila jsem skrz zatnuté zuby. Pořád jsem se snažila objevit něco ostrého, čím bych té ženě prorazila kůži. V den, kdy mě Larsson unesl, jsem se na lodi setkala s porcelánovými rysy mořské čarodějky. Za jakým účelem a do jaké hloubky toho byla součástí, jsem však netušila. Kdyby Erik zabil Larssona,

ty temnělé části mého srdce toužily, abych to byla právě já, kdo prolíje její krev.

„Nepracuju pro nikoho.“ Žena vstoupila do místnosti téměř něžným tancem. Měla jemné ruce i obličej, ale její tělo vypadalo tak statně, že by určitě dokázala pozvednout čepel a několikrát zabít. „Abych řekla pravdu, ta mořská čarodějka mi připadá poměrně nezajímavá. Možná i trochu ohavná.“

Pozvedla jsem obočí. „Kdo jsi?“

Žena pomalu přešla k jednomu z oken a rozhrnula tenké závěsy, které jemně zářily duhovými barvami, a odhalila tak svěží, černou noc. Zhluboka se nadechla a s rozmarným povzdechem zase vydechla. Pak se postavila čelem ke mně. „Jsme si víc podobné, než tušíš.“

Přistoupila o krok blíž a já se pokusila znovu zvětšit vzdálenost mezi námi. „Larsson tě unesl?“

„To ne. Ne tak docela.“ Každý její prst zdobily stříbrné prsteny, které zachycovaly světlo svíček, zatímco mávala rukama. „Toto je můj domov, ačkoli některé hosty nemám zrovna v oblíbě.“ Byla podivně klidná, přesto se však v modři jejích očí skrýval náznak zlosti.

„Kde to jsem?“

„V paláci Natthaven.“

„To nic nevysvětluje.“

„Nejsem si jistá, jestli je potřeba vše vysvětlovat.“ Sepnula ruce a podívala se na mě, ale zůstala stát uprostřed místnosti. „Mým cílem je pouze dohlédnout na to, aby se ti nic nestalo. V mnoha věcech jsem neměla příliš na výběr, nebudu však tolerovat nepotřebné násilí.“

Ušklíbla jsem se. „Mluvíš, jako bych ti měla být vděčná. Nejsem. Larsson Kostistrážce se snaží ublížit Věčnému králi, muži, kterého miluju, a ukrást mu korunu. Pokud stojíš na straně toho zloducha, nemůžeme být přítelkyněmi.“

„Pokud je prvorozeným dědicem, doopravdy krade korunu, když na ni má právo?“

„Erik Krvepěvec by bratra uvítal,“ řekla jsem. V ten moment se mi zlomil hlas. „Jestli si s Larssonem myslíte, že něco z tohoto bylo nutné, neznáte svého krále.“

Žena si odfrkla. „Mořský král není mým králem.“

„Dobrá. Zařídím, abys byla umístěna na seznam zrádců.“

Ze široka se usmála a odhalila bílé zuby. Nebyl to krutý úsměv, spíš jako bych řekla něco zábavného. „Ne, není mým králem, protože nejsem mořská fae.“

Prohlédla jsem si ji pečlivěji. Vypadala jako fae, ale neměla žádné zaostřené zuby ani mořem poznamenanou kůži. „No, já jsem z královského rodu pozemských fae. Je jedno, na čí straně stojíš, vždy budeš zrádcem za to, že spolupracuješ s Kostistrážcem.“

„To bych ovšem musela být fae.“ Znovu se rozhlédla po místnosti. „Řekla jsem ti, že tento palác je mým domovem. Je mi ctí, že se mohu setkat s jinou princeznou.“

„Královnou,“ zavrčela jsem. „Jsem královna.“ Chvilí jsem se nehýbala, ruce jsem měla sepnuté v pěstí, ale pak jsem pomalu vypustila horký vzduch z plic. „Jestli nejsi fae, tak potom...“

„Ty nás znáš jako elfy,“ přerušila mě. „Konkrétně pocházím z klanu Dokkalfarů, stínových elfů.“

Zamrkala jsem. „Elfů?“

Dokkalfarové. Elfové. Kolik nocí mi matka, otec nebo prarodiče četli příběhy o bohy vyvoleném lidu?

O předcích fae.

„Před tisíci časy války a spory mezi zeměmi způsobily, že se elfí klany usadily ve svých vlastních vzdálených koutech světa, aby žily v míru.“ Usmála se a posadila se na okraj postele. „Ale vždy jsme tu byli. Blíží mořským fae než tvému lidu, protože žijeme na ostrovech v temných mořích. Tvůj lid je nejmladším ze všech. O elfích pověstech toho určitě víte nejméně.“

Poposedla jsem si v posteli, překřížila nohy a obrátila se k ní čelem. Zrychlil se mi tep. Byla nebezpečná? Mohla by mě napadnout? Olízla jsem si rty, které byly suché jako horký písek, a opatrně jsem promluvila. „Jestli jsi elfí princezna, proč podporuješ Larssona Kostistrážce?“

Nemohla být o moc starší než já, ale v očích měla zvláštní tíhu, jako by k ní život nebyl vždy laskavý.

„Už se ti zahojily rány?“ Elfka si přidržela šaty, přelezla matraci, usadila se vedle mě a prohlédla si několik modřin na mém krku.

Odtáhla jsem se. „Nic mi není. Vyhýbáš se mé otázce.“

Maska lhostejné síly v jejím obličejí se zlomila. S těžkým povzdechem se podívala na své ruce, zatímco otáčela jedním z prstenu okolo svého prostředníčku.

„Věřila bys mi, kdybych ti řekla, že si nijak zvlášť nelibuju při pomýšlení na tvé utrpení?“

„Vzhledem k tomu, že jsem tu držena proti své vůli, a ty nedělaš nic pro to, abys mě propustila, tak ne. Nevěřila.“

Nával emocí propletl zářivou modř se stříbrem v jejích očích. „Neměla jsem jinou možnost než se přidat k těm, kteří proti tobě povstali.“

„Ty jsi tu uvězněná?“

„Nejsem svázaná, ale mám několik důvodů, proč nemohu zastavit útok na tebe či na tvé království.“ Slova jí vyšla z úst jako ostny. „Vše se připravuje už dlouho a je to dobře naplánováno. Aby se plán zdařil, muselo se zavést hodně opatření. Ale...“ Polkla. „Zařídím, aby ti nikdo neublížil. Teď tě jen potřebují držet mimo dosah mořského krále.“

„Nikdy nepřestanu bojovat, abych se k němu vrátila.“

Tvář jí poklesla. „Pojď se mnou, fae. Ráda bych ti ukázala Natthaven. Možná bych ti cestou mohla povědět víc.“

Vykročila zpět ke dveřím, a jakmile sáhla po zámku, opět se odmlčela. „Přemýšlím, jestli najdeme nějaký způsob, jak si vzájemně pomoci.“

„Nevěřím ti.“ Vyhýbat se pravdě nedávalo smysl.

Mohla mě jednoduše zavést do pasti, na smrt, k Larssonově touze prolít krev.

„Já vím.“ Otevřela dveře a rukou mě pobídla, abych ji následovala. „Svůj útek však můžeš plánovat buď se mnou, nebo beze mě.“

Jestli máš mít sebemenší šanci, měla bys vědět, kde jsi a s čím se budeš potýkat.“

„Ty... ty mi pomůžeš utéct?“

„Vůbec ne.“ Ušklíbala se na mě přes rameno. „Jen poskytuju informace, fae. Jak s nimi naložíš, záleží pouze na tobě.“

3. KAPITOLA

Had

Tváří v tvář jsem spatřil, jak oči vládce země zalil záblesk nenávistné rudé. Vzpomněl jsem si, jak mi Livia vyprávěla, že její otec v dávných dobách podlehl kletbě krvežíznivosti. V jejím příběhu to znělo tak, že se jí dávno zbavil, jenže když jsem se na něj teď díval, nebyl jsem si tím moc jistý.

Valen mě uškrtí, než vůbec stihnu promluvit.

To od něj bylo moudré. Věděl, co dokáže má krev. Bylo jasné, že zvolil právě tuto smrt, aby mohl sledovat, jak z mých zatracených očí odchází světlo.

Přitlačil na sekeru, až se mi bolesti zkroutily rty. „Po tom všem, chlapče, byla tvá největší chyba unést mou dceru. Když pomyslím na to, že jsi ublížil nejen jí, ale i mému synu a synovci, pošlu tě do Zásvětí jen jako pouhé úlomky kostí!“

Snažil jsem se zavrtět hlavou, ale do koutků očí se mi pod tím tlakem jako opar noční mlhy rozlily černé skvrny. Nějakým způsobem se mi však podařilo zvednout ruku a uchopit jeho zápěstí v zoufalém pokusu ho odstrčit. Valen ještě více zatlačil a jeho tělo se zachvělo vztekem, trápením a strachem.

„Ne,“ zasípal jsem. Nedokázal jsem sebrat dech na nic víc.

„Valene, nemůže zemřít.“ Štíhlá dlaň mu ovinula paži. U všech pekel, Liviina matka. Zatahala za manželovu ruku, ale bledé oči měla upřené na mě, nelítostné jako led. „Ještě ne.“

„Může a taky zemře.“

Královna se postavila mezi mě a svého krále. „Nenajdeme ji, když bude mrtvý.“

Jeden úder srdce, druhý a pak vládce země začal pomalu ustupovat. Jeho tělo ztuhlo, napjaté a tvrdé, jako by mu každý krok, kterým se ode mě vzdálil, způsoboval ostrou bolest zuřící v jeho končetinách.

Když rukojeť jeho sekery konečně povolila, mé tělo to vzdalo. Dopadl jsem na kolena, lapal po dechu a na jazyku cítil pachutí horké krve.

V hrdle se mi vzedmula žluč. U všech bohů, pozvracím mu ty jeho zatracené boty.

Rychle jsem začal dýchat nosem, dokud se odporná směs krve a kyseliny nezklidnila. Hřbetem ruky jsem si otřel ústa. Zůstala mi na ní rudá skvrna. Několik pozemských fae zalapalo po dechu a ustoupilo.

Dokonce i král s královnou mi udělali trochu prostoru.

Báli se mé krve. Zamrkal jsem a otřel si ruku o kalhoty. Když jsem se posadil na paty, páčila mě noha, jako by se mi kosti proměnily v tekutý oheň. Kdybych se postavil, představoval bych hrozbu. Působil bych jako nepřítel, jako někdo, kdo chce být rovný pozemskému králi.

Kvůli Livii bych v síni svých nepřátel zůstal klečel, jakkoli dlouho to bude potřeba. Nevěděl jsem, kde přesně v Zásvětí byl můj otec, ale neměl jsem pochyb o tom, že ho šírá hanba.

Thorvald mi mohl políbit prdel.

„Neublížil jsem jim.“ Ta slova mi vyšla z úst v tichém chrapotu, sotva slyšitelná přes můj těžký dech.

Vládce země naklonil se zuřivě divokým pohledem hlavu na stranu. Pak poklekl na jedno koleno a zakřivenou čepelí sekery mi nadzvedl bradu. „Neprodleně mi je vrať, Krvepěvče, a zabiju tě rychle. Za každý okamžik, který promrháš, přidám den k tvému mučení. Myslíš si, že se bojím tvé krve?“ Naklonil se blíž a ztišil hlas. „Už jsi mě donutil čelit mému největšímu strachu. Nic na tobě mě neděsí.“

Když sekeru odtrhl, rozřízla mi kůži. Král, věrný svému slovu, při pohledu na mou krev kapající na prkna podlahy ani necouvnul. Jediný náznak toho, že jsem ho zneklidňoval, bylo to, jak nataženou paží chránil královnu, aby se moc nepřiblížila.

„Neublížil jsem jí.“ Vypadalo to, že jiná slova ze sebe nedokážu dostat.

„Pak ji navrať, Věčný králi,“ řekla královna. Její obličej byl pevný a půvabný jako ten nejkrásnější mramor.

Přes její rameno jsem zachytil temný pohled rozložitého muže s podobně snědou pletí a stejnými vlasy barvy půlnoci, jako měl vládce země.

Na tvář Aleksiho otce bych nikdy nemohl zapomenout. Na to, jak mi vyhrožoval nad tělem svého chotě, protože mi nevěřil, že bych souhlasil a jeho umírající polovičku vyléčil.

Nyní se na mě Alekův otec díval s rozporuplnou nenávistí. Zachránil jsem jeho druha, ale i přesto jsem byl v jeho očích tím, kdo ho připravil o syna.

„Neohlížej se na mého bratra. Už se tě nezastane.“ Valen se ke mně znovu naklonil. „Tím, že jsi nám vzal děti, jsi přišel o jakýkoli nárok na splacení dluhu za to, co se stalo během války.“

„Nepřišel jsem bojovat, Králi. Já...“

„Jestli sis přišel pro výkupné, tak máš smůlu,“ odsekl. „Vydáš mi mou dceru a pak ti setnu hlavu.“ Valen mě strčil do hrudi takovou silou, až mě povalil na záda. V okamžiku byl nade mnou a jedno koleno mi tiskl na srdce.

Sálem se rozlehl vzteklý, úsečný křik.

Zakašlal jsem pod tíhou jeho těla. Téměř jsem viděl, jak jeho mysl opouští poslední racionální myšlenka. Zmocňovalo se ho temné šílenství, jakýsi divoký stav mysli. Připadalo mi, že plánuje, jak mi znovu otevře každou jizvu a vyrve z těla každou kost, dokud ze mě nezbyde jen maso a kaluž krve.

„Strýčku Valene, přestaň!“

Valen, který mě stále tiskl k podlaze, teď držel nad mou lebkou napůl zdviženou čepel. Otevřel jsem oči, ale neodvážil jsem se

nadechnout. Byl jsem si jistý, že jakýkoli pohyb znovu probudí jeho krvežíznivost.

„Nezabíjej ho!“

U všech bohů. Aleksi.

Princ se prodíral davem spolu s malou jednotkou bojovníků po svém boku, z nichž dva drželi Taita.

Při pohledu na bratrancovu špinavou tvář jsem v hrudi pocítil zvláštní úlevu. Tait naklonil hlavu, jako by se chtěl zeptat, co mi udělali.

Byl jsem naživu. To bylo to nejlepší, v co jsme pro tuto chvíli mohli doufat.

„Aleku!“ Princův otec se rozběhl do davu.

I z mého úhlu pohledu jsem rozpoznal Jonase a jeho bratra. Princ byl ještě před chvílí nelítostný a plný zášti, ale teď mu spadla brada a obličej si schoval do dlaní. Když zavřel oči, přísahal bych, že ho ovládně emoce.

Nechtěl, aby ho tak někdo spatřil.

Zvedl jsem hlavu jen natolik, abych viděl, jak Alek dlouhýma rukama objímá svého otce. Pohladil ho po zádech.

„Ty žiješ,“ otec se odtáhl a přitom nepouštěl jeho tvář.

„Žiju.“ Princ se zešíroka zazubil. „Kde je daj?“

„Na severu, střeží hranice s tvými prarodiči.“ Od... od té doby, co ses ztratil, přepadl naše země chaos.“

Alek sraštil čelo. Stáhly se mi všechny vnitřnosti. Vysvětlovalo by to, proč pevnost nebyla střežená tak silně, jak jsem očekával. Zdálo se, že bojovníci a členové královské rodiny byli rozptýleni. Proč? Co se tu stalo?

Aleksi obešel svého otce. Obličej měl špinavý od hlíny a potu, vlasy se mu lepily na mírně zarostlou bradu. Letmo na mě pohlédl a pak se obrátil k celé místnosti.

„To je Bouřná armáda tak zoufalá, že přišla o zdravý rozum?“ Alekův hlas zesílil, takže byl nelítostný a drsný. Vykročil k Jonasovi. Druhý princ zamrkal, Alek ho uchopil za zátylek a přitáhl si jeho čelo ke svému. „Použij hlavu, příteli.“

„Myslel jsem, že jsi mrtvý,“ zašeptal Jonas. Tiché, dechberoucí vyznání.

Alek poplácal Jonase po krku, pak si podal ruku s jeho bratrem a objal ženu mezi nimi. Tiskla se k Alekovi, nic neříkala, ale její štíhlá ramena se chvěla v rytmu jejich tichých slz.

Pohled na jejich smutek se mi usadil v hrudi jako hromada těžkých balvanů. Hořkost a posedlost touhou po pomstě v mé vlastní temné mysli vykořenily přátele i rodinu. Museli si představovat ty nejodpornější věci, pokud jejich bojovníci začali jednat bez jasné strategie.

Alek se otočil ke strýci. „Zeptej se sám sebe, proč by Krvepěvec po tom, co provedl, připlul k našim břehům bez plné posádky. Ne-zabíjej ho, strýčku. Byla by to ta nejhorší chyba, kterou v tuto chvíli můžeš udělat.“

Valen se zvedl, oči měl vytřeštěné, jako by byl stále v šoku. „Viděl jsem, jak tě stáhli pod vodu. Jak jsi přežil Průrvu?“

„To díky němu.“ Mávl svým směrem. Alek si odkáslal a znovu zvedl hlas. „Průrva mě roztrhala na kusy. Nepřežil bych, kdyby mě Erik Krvepěvec nezachránil. Stejně jako zachránil mého otce.“

„Aleksi.“ Alekův druhý otec ho popadl za paži. „Ty o tom víš?“

„Vždy jsem to věděl,“ pronesl Alek a pak se znovu obrátil k lidu. „Buďte těmi bojovníky, které obdivuju, a použijte ty své zatracené palice. Nepřišel si pro krev a nezaslouží si, abychom prolili tu jeho. Chvilí poté, co jsem spatřil Věčnost, jsem si uvědomil, že navzdory bolesti, kterou způsobil onu noc, přišel mořský fae z dobrého důvodu.“

„Myslíš, že mě zajímají jeho zpropadené důvody? *Kde je?*“ Valen Ferus s každým tepem srdce víc a víc ztrácel trpělivost.

Aleksimu spadla brada. „Livia byla... byla v pořádku ve Věčnosti. Viděl jsem ji, mluvil jsem s ní. Jenže Věčnost byla napadena a... jejich nepřátelé ji unesli.“

Sotva jsem se vyhrabal na nohy, Valen Ferus se na mě znovu vrhl. „Ty jsi *ztratil* mou dceru?“

Jestli předtím váhal, zda mě zabije, nyní vypadal naprosto připravený.

„Byla to zrada, kterou nikdo z nás nepředpokládal,“ řekl Aleksi. Jednu blátem pokrytou ruku položil Valenovi na hrud. „Livia byla zrazena přítelem nás všech.“

Jeden nádech nikdo nepromluvil, pak další, než ze sebe Valen vydal hluboký, žalostný výkřik zlosti. Pak odhodil sekeru a její čepel se zabořila do dřevěných latí na zadní stěně místnosti.

„Ať už ho mám z očí!“

Král zuřil, ale královna se ke mně tiše přiblížila, jako by byla z ledu. Liviina matka si mě neochvějně prohlížela. Pomyslel jsem si, že je snad ještě děsivější než král. Kdybych měl hádat, nepřekvapilo by mě, kdyby uměla zabíjet, aniž by si její oběti vůbec uvědomily, že byly zraněny.

„Odvedte Věčného krále pryč, než si vyslechneme příběh našeho prince.“ Královna se naklonila blíž a drsným hlasem pravila: „Pak rozhodneme o jeho osudu.“

Stalo se to rychle. Stráže mě popadly za paže, další obklíčily Taita a oba nás táhly k postranním dveřím.

„Ne.“ Poprvé jsem se vzepřel. Do mysli se mi vkradla trocha panické šílenosti. „Na to nemáme čas! Musím vás provést skrz Průrvu. Neplývejte časem kvůli nenávisti, kterou ke mně chováte. To ona za to zaplatí!“

Král a královna se na mě ani nepodívali, jako kdyby ze mě nezbylo nic víc než přízrak v místnosti.

Hrdlo mi sevřela krutá, palčivá panika. Jak dlouho mě pozemští fae nechají v cele, zatímco Livia bude mučená, bitá, nebo ještě hůř, použitá jako součást Larssonovy touhy po moci?

Stráže se mnou škubly směrem k chodbě.

Aleksi mezitím horečně promlouval ke strýci, k otci, k tetě, ke komukoli. Mumlali něco, co jsem nezaslechnul. Zaúpěl a v zoufalství kroutil hlavou.

Mé mysli se zmocnilo šílenství, když jsem si představil všechno to nebezpečí, které jí hrozilo. Když mě dotáhli až ke dveřím, čelo mi pokrýval pot a noha mě bolela z toho, jak jsem s ní beznadějně mlátil.

„U všech bohů, nedělejte to.“ Podařilo se mi vyprostit ruku ze sevření jednoho strážce, takže jsem popadl rám dveří. „Králi, prosím.“ Zlomil se mi hlas. Sotva jsem věděl, co říkám. „Potřebuje, abych ji našel. Ona... ona potřebuje, abych jí připomněl, jak dýchat.“

Na chvíli jsem si pomyslel, že Valena má slova zasáhla. Liviina matka mu nakoukla přes rameno a její bledé oči pokryla trocha mokrého skla. Královniny slzy byly to poslední, co jsem viděl, než mě vyhodili z velkého sálu a zabouchli mi dveře před nosem.

4. KAPITOLA

Pěnice

Žena, doprovázená dvěma strážemi se stříbrnými nárameníky a v modrých tunikách, mě vedla úzkou chodbou. Klenby, které se nad námi sbíhaly do jednoho bodu, byly zahaleny saténovými prapory, na nichž se třpytila podivná souhvězdí.

Prsty na nohou jsem se sotva dotýkala tkaných běhounů, neustále připravená utéct pryč. Pořád jsem se otáčela a hledala ten ubohý úšklebek na Larssonově tváři. Ten, který jsem ještě nedávno považovala za přátelský.

„Pokračovat budeme samy, Dorsane,“ řekla žena strážci po své pravici. Jeho obličej vypadal mladě, ale zároveň pevně jako kámen. Stačil jeden mírný pokyn hlavou a druhý strážce se zastavil ve dveřích, čímž nám dal prostor vstoupit na lesní cestu, která se klikatila alejí stromů a keřů.

Zelenající se klenba větví se proplétala jako revmatické prsty. Cestu lemovaly lesklé černé kapradiny, v jejichž sametových listech jako by byla vetkaná uvězněná půlnoc. Jako hadi se lesem proplétaly dřevěné chodníčky, některé vysoko ve svazích, jiné dole v roklích.

Každá stezka byla podepřena chůdami, které se ztrácely v klidné vodě. Nehybné přílivy a odlivy způsobily, že se na hladině vytvořily zpěněné zelené květy. Černá voda díky nim vypadala skoro jako travnatá louka.

„Když půjdeš podél té cesty,“ pokynula žena rukou, „dostaneš se do bažin. Jsou krásné, ale nebezpečné, pokud sejdeš ze stezky. Nicméně křídla slunce jsou dostatečně přátelská, aby ti osvětila cestu, když se jim zalíbíš.“

„Křídla slunce?“

Žena si kmitla prsty před obličejem. „Drobný hmyz, který se zlatě třpytí. Jsou to krásné, ale poněkud podezřelé potvůrky.“

Vzduchem poletovaly bílé květy a kolem byla cítit sladká hedvábná vůně, kterou však jako by pohřbíval slaný nádech nedalekého moře. Azurové vlny zářily jako oheň pod zapadajícím sluncem.

„Kdybys náhodou chtěla zkusit uprchnout,“ zašeptala, „měla bys vědět, že zatímco jsi spala, tvoji nepřátelé na tebe seslali poměrně mocné zaklínadlo. Váže tě k jejich přítomnosti, takže dokud budou na pobřeží, budeš tam i ty. Ujišťuju tě, že pokud by ses pokusila odejít, Zásvěti tě zavolá.“

„Mluvíš přesně jako únosce.“ Otočila jsem se k cestě, abych mohla rychle utéct mezi stromy.

Vtom se mi kolem paže omotala cizí ruka. „Nehýbej se. Vezmu tě tam.“

To musel být nějaký žert. Trik. Žena se bez váhání začala prodírat stromy směrem k pobřeží.

Ohlédla jsem se, nadechla a následovala ji.

Když stromy prořídly a kotníky mi dráždily už jen špičaté listy podivných keřů, natáhla má podivná spolčnice ruku. „Počkej. Tady hluboko je zakopaná svatyně.“ Natáhla se pro hrbolatou větev pochozenou mezi listím a hodila ji přes hranici lesa.

Jakmile větev dopadla, pohltily ji písek a oblázky, až zůstal vidět jen jeden ostrý konec. Země ztvrdla a uvěznila větev na místě.

Žena si oddychla. „Lapací kouzlo. Není smrtící, ale nepochybuju o tom, že mořská čarodějka tě nemá zrovna v oblíbenosti. Jestli tě chytí, nechá tě shnít na slunci.“

V hrudi se mi sevřelo zoufalství.

„Dokážu ji zlomit,“ řekla ta žena. „Tohle není pokrevní kouzlo.“

„Zlomit?“

„Ano.“ V koutku úst jí zacukal ten nejmenší úsměv. „Jsem schopná dělat, co se mi zlíbí. Umím vyvolat zaklínadla i zalíbení. Veškerá magie je jako neviditelná hmota. Pokud si přeješ ověřit má slova u moře, zlomím ji, abychom se k němu dostaly.“

„Proč mi pomáháš?“

„Popravdě?“ Útlýma rukama si uhladila záhyby šatů. „Poněkud mě dráždí všechna ta kouzla na mém ostrově. Nemůžeme už jít skoro nikam, aby tam nebyly nástrahy nebo ostré hrany, které se nám zarývají do kůže a snaží se nás zastavit. A také,“ znovu zaváhala, „nemám klid v srdci. Nestačí mi příběhy, které mi pověřili o tom, proč tu jsi.“

Nejspíš jsem byla naivní v umění války, bojů a nepřátel. Můj bezstarostný život plný lásky mi neposkytl moc příležitostí, abych čelila podvodu ze strany těch, které jsem znala. Mohla lhát. Mohla mě vést do pastí, přestože její rysy byly tak jemné. Někde v mých žilách jsem však měla pocit, zuřivou magii nebo instinkt, který mě pobízel, abych po jejím boku zachovala klid.

„Tak svá slova dokaž,“ řekla jsem. „Dostaň nás na pobřeží.“

„Drž se pevně. Jsme dost blízko na to, aby tě to při odstraňování zachytilo.“ Roztáhla prsty po keřích a písku.

Při dalším nádechu mě spoutal chlad a mrazivý vánek. Kapky vody mi zamlžily obličej a házely se mnou sem a tam, dokud jsem tváří dolů nedopadla na lesní půdu.

Odkáslala jsem si a posadila se. Zdálo se, že se nic nezměnilo. Moře bylo stále padesát kroků daleko. Ani les se nepohnul.

„Je pryč.“ Žena se za mnou postavila. Ruce měla sepnuté a hvězděné vlasy jí vlály kolem těla. Do dlaní se jí vsakovala lesklá mlha. Bradou ukázala na větev, kterou předtím odhodila.

Ksakru. Tam, kde předtím byla zabořená do ztvrdlé země, teď ležela volně, pokrytá jemným pískem, jako kdyby tam spadla náhodou.

Bez zaváhání jsme z lesa vystoupily na břeh.

„Ty jsi to kouzlo zlomila?“ zeptala jsem se šeptem, jako bych jen přemýšlela nahlas. Žena přikývla.

„Teď můžeme bez potíží přejít od stromů ke břehu.“ Vykročila k vodě. „Pojď se přesvědčit, že říkám pravdu. Vyzkoušej to.“

V hloubi duše jsem věděla, opravdu jsem *věděla*, že říkala pravdu. Nebyla žádná šance, jak bych mohla uniknout, přesto jsem nemohla odolat. Nebylo nic, co bych nepodstoupila, abych se dostala zpět k Eriku Krvepěvci. Vrhla jsem se k moři. Když mi voda sahala po kolena, zasáhla mě prudká vlna bolesti.

Vykřikla jsem a spadla do líných vln.

Jemné ruce mě zachytily pod pažemi a vyzvedly z moře. „Jak jsem řekla. Když jsi překročila hranice Natthavenu, okamžitě byla zavedena opatření, abys v nich již zůstala.“

„Tak je zlom, stejně jako jsi zlomila to předchozí kouzlo. *Prosím*.“

Její tváři zatížil stín. „Pokrevní kouzla jsou jiná. Vždy musí být odstraněna s bolestí, s vztekem, s krutostí a se vši surovostí. Takového kouzla,“ znovu se obrátila k moři, „se neodvážím dotknout.“

Setřásla jsem ji a zabořená v mělčině, s koleny přitisknutými k hrudi jsem křičela zoufalstvím. Bolestně, zuřivě, zoufale. Všechny ty emoce se vznesly k červánkům. Se staženým hrdlem jsem se otočila. „Proč tohle děláš? Nech mě jít a přísahám ti, že oddanost Věčnosti je tvá. Pomůžeme ti.“

Elfka si ke mně přisedla. Zdálo se, že jí chladná voda vůbec nevadí. Šaty se jí upnuly na hrudi, když si objala kolena. Působila skoro přátelsky.

Očima zkoumala krvavý odlesk na obzoru, jež v posledních chvílích dne pokrývaly v purpurovém soumraku první hvězdy. „Natthaven je mírumilovný ostrov. Někteří jej dokonce nazvali mizejícím ostrovem.“

„Proč?“

„Ostrov se umí rozplynout.“ Žena se usmála. V koutcích očí se jí zableskl náznak pýchy. „Ráda si představuju, že je to dar od bohů. Kdyby nám něco hrozilo, můžeme celý klan dostat do bezpečí. Nebo, předpokládám, že když se musíme... přemístit...“ Zaváhala a úsměv se jí vytratil z obličeje. Něco na těch posledních slovech ji zjevně dráždilo. „Natthaven se přesune jinam.“

„V jeho zemi se nachází magie?“

„Copak není v každé půdě?“ Naklonila hlavu. „Řekli mi, že tvé schopnosti z ní pochází. Ve tvém království a na moři jsi dokázala velké věci. Věřím, že magie je v každé zemi.“

Zlomyslně jsem se pousmála. „Možná ze vzteku zničím tu vaši, pokud mě to odsud vysvobodí.“

„Myslím, že Natthaven by byl poněkud dotčený, kdyby ses o to pokusila. Bylo by vhodnější obrátit se na vznešenou náklonnost v naší půdě, aby ti pomohla, než aby ses ji pokusila zničit. Magie je skrz říše nestálá, nebo snad není? Jestli se jí dotkneš, ráda tě za ten hřích potrestá. Důkazem je kletba, která postihla tvé království.“

„Jak o ní víš?“ Zakroutila jsem hlavou. Doopravdy na tom nezáleželo. „Byla to kletba mořské čarodějky, která se vymkla kontrole.“

„To je pravda. Když se nad tím zamyslím,“ řekla skoro pohoršeně, „čarodějka ani Larsson nebyli připraveni na důsledky svých temných zaklínadel. Jak jsem řekla, pokrevní kouzla a temná magie buď vytvoří jiný druh hmoty, nebo přetrvávají. Kletba, kterou vidíš, je chmurným pozůstatkem opatření, kvůli kterým jsme nyní zde.“

„Jakým opatřením?“

Žena na chvíli zvážila má slova. „Už jsem ti to vysvětlila, fae. Toto není nějaké rozmarné napadení. Bylo naplánované a trvalo několik časů ho uskutečnit. Není jednoduché svrhnout mořské království. Samozřejmě že k tomu byla zapotřebí temná kouzla.“

Potemnění bylo mocné a zatraceně bolestivé, když jsem si se vztekem uvědomila, co vše udělali, aby jej způsobili. Smrt a utrpení. Věděla jsem, že se mi země něco snažila říct pokaždé, když jsem se vztekle zabořila do jejích hlubin. Dávalo smysl, že ta ubohá magie za sebou zanechala kruté a bolestivé pozůstatky.

„Mluvíš, jako by ti to nevadilo, a přesto v tvých očích vidím znechucení.“

Zaváhala. „Možná nesouhlasím s některými činy ostatních, ale nemám čas trápit se tvými problémy, když se musím starat o svůj vlastní lid.“

To mě vyvedlo z míry. Zavrtěla jsem hlavou. Nerozuměla jsem tomu, že byla tak laskavá, ale zároveň mi odmítala doopravdy pomoci. Jestli zde byla vězněm, právě našla svého největšího spojence.

„Dobrá, takže o vašem ostrově vím už to, že je malý a umí se rozplynout.“ Ohlédla jsem se přes rameno. Nad korunami stromů se tyčily temné věže kamenného paláce. „To díky své magii umíš odejmout zaklínadla?“

„Díky spříznění,“ upřesnila. „Dokážu zlomit jakoukoli hmotu. Kámen, dřevo, a když se opravdu soustředím, tak i maso.“

„Ale ne pokrevní kouzla.“

Sevřela čelist. „Bude pro všechny lepší, když se vyhnu kouzlům, která přináší temné stránky srdce – pocity jako zášť, bolest a nenávisť. Pokrevní kouzla se vytvářejí skrze temné touhy, smrt a chamtivé motivace.“

Řekla to tak prostě, jako by to vše bylo úplně zřejmé, až mě to pobavilo. „Ach tak, už v tom nemám ani trochu zmatek.“

„Neumím moc dobře vysvětlit spříznění, když obvykle hovořím jen se svým lidem.“ Zatnula rty, aby skryla úšklebek. „Můžeš si mou moc představit jako přivolání. Stínoví elfové umí své dary využívat tak jako já, tedy většinou.“

„Jak to myslíš, *většinou*?“

Zaleskly se jí oči. „Jedno ti povím, fae. Bohové uznali za vhodné mě obdarovat, nebo možná spíš proklít takovým nadáním, které bych nikdy neměla využít.“

Naježily se mi chloupky na rukou. Chtěla jsem na ni zatlačit, ale už zase mluvila tím milým, opatrným tónem, čímž umlčela mou zvědavost.

„Někteří elfové nepotemní kouzla, která zlomí, tak jak to dělám já. Někteří nashromáždí světlo, které se jim pak jasně odráží v dlaních, když používají své dary. Jiní se dokonce dokážou prořezat záblesky v místnosti a procházet jimi do jiných prosvětlených oblastí v budově. Je to obtížné a velmi vyčerpávající.“

„Je divné, že stínoví elfové používají světlo.“

„Neřekla jsem, že můj lid používá světlo. Existují i jiné klany.“ Ztuhla jí ramena. „Světelní elfové z Ljosalfaru používají světlo a oheň. Brzy se o tom budeš moct přesvědčit na vlastní oči.“

„Proč mám pocit, že stále chodíš kolem horké kaše, ale nikdy nemluvíš přímo?“

„To opravdu nevím.“

Bohové, byla tak otravná. Pozorovala jsem ji. Byla hezká, a když se usmála, vypadala trochu darebně. Při dalším nádechu mi to došlo. Byla jsem tímto místem svázaná. Nemohl ji potkat stejný osud? Existovala možnost, že mi nic moc prozradit nesměla.

Přesto, pokud by to byla pravda, tak tu byla, cizí člověk, který se mi nenápadně pokoušel pomoci. Tohle mohla být má cesta ven.

V hrudi mě zaplavila nová naděje. „Mám pouto srdcí, spojení se svým králem. Funguje tohle kouzlo jako štít stejným způsobem?“

„Kouzla, která nás skrývají, jsou dost silná na to, aby nás udržela v ústraní před celým světem, kdybychom si to přáli,“ řekla téměř zasněně, jako by jen odříkávala slova z kousku pergamenu.

„Musí existovat způsob, jak je prolomit.“

Zavrtěla hlavou. „Tato krvavá kouzla ne. Na Natthaven mohou nyní vkročit jen ti, kteří jsou označeni. A označování provádí pouze mořská čarodějka.“

„Je tedy možné odejít?“

„Zatím byla označena jen jedna duše, která smí ostrov opustit. Larsson je nositelem schopnosti procházet hranicemi, ale ten neodejde. Ještě ne. Jsi spojená s čarodějkou, fae. Nicméně, řekněme však, že kdyby tě donutili z ostrova odejít, roztránilo by to všechna kouzla. Ale bylo by to zoufale bolestivé a samozřejmě smrtící.“

Riskovala bych smrt, abych se z tohoto zatraceného místa dostala.

„Přirozeně, smrt čarodějky znamená zánik jistých typů magie.“

„Takže mám zabít Fione? S radostí.“

„Nechápeš to. Není možné zabít někoho, kdo se ti postaví.“ Výraz elfky se zkřivil do něčeho temného, obličej měla najednou plný strachu. Ohlédla se přes rameno a pak ztišila hlas. „Zakázaná kouzla

z nich udělala tvé nepřátele, a jakmile někdo okusí to, co je zakázané, bude ho to ničit, dokud to bude zakázané.“

„Nerozumím ti.“

„Nemůžeš je zabít,“ zašeptala. „Kostistrážce je chráněn mořskou čarodějkou. Nemůže zemřít, dokud kouzlo platí. A ona sama sebe zaštitila tak silně, že nemůže být zabita jinak než bílou železnou čepelí.“

„Co je to?“

Další pohled ke stromům. „Zbraň vyrobená elfy. Čepel, která nezabíjí silou, dokonce ani nezpůsobuje žádné krvácení. Její úder ale zajistí, že shnije srdce. Vysává z pórů magii, dokud ti v těle nepřestane proudit krev. Je to bolestivá smrt.“

„Vyrobená elfy!“ Vyjekla jsem. „Jestli máš takové čepele, proč jsi je u všech pekelných nepoužila?“

„Vskutku, proč ne?“ Její ústa se sevřela za bledými rty.

Nemohla. Něco ji věznilo, takže se nemohla nikomu vzepřít. Nebo jí někdo vyhrožoval. Co že to řekla? Nejvíc jí záleželo na jejím lidu. Co když Larsson ublížil někomu, koho milovala?

„Jak převzali vládu nad tvým ostrovem?“

„Nepřevzali. Elfi klany Kostistrážce znají, takže jsem nad tím moc nepřemýšlela, když k nám přicestoval.“

„Jak ho znají?“

„Je z části elf,“ řekla trochu zmateně, jako kdyby byla překvapená, že jsem to nevěděla.

U všech krvavých pekelných. „Takže vás ošálil. Přijel jako přítel a poté vás zradil.“

„Nemohu říct, že by *on* někoho zradil,“ zamumlala a máčela si přitom prsty mezi vlasy. „Moc toho neřekl. Ačkoli jsem na mořskou čarodějkou a na mořské fae, kteří se k nim přidali, nebyla moc milá.“

K nim? Bylo tu víc mořských fae? Larsson jednou poslal vrahy, aby zabili Erika, ale nikdy by mě nenapadlo, že má nejspíš víc podpory, než jsem čekala.

„Je tu ještě někdo kromě Larssona a Fione?“

„Ano.“ Za našimi zády se ozvalo hluboké zabručení.

Na okraji stromů se objevil muž s vlasy barvy západu slunce a jízlivě na nás upíral zrak.

„Skadinie.“ Zašklebil se. Znělo to spíš, jako by na tu ženu zavrčel. „Co se to tu děje?“

Rychle vstala a vystoupila z vln. „Arione. Podle naší *dohody* se starám o její dobro.“

„Máš se postarat, aby žila, ne se s ní procházet po pobřeží.“

„Ta fae byla rozrušená. Rozhodla jsem se provést ji po Natthavenu. To je vše.“

„Proč jsi tedy tak hanebně hovořila o mém bratranci, *chridhe*?“

Neznala jsem slovo, které použil, ale Skadinia se zamračila, jen ho zaslechla. „Hovořila jsem o Kostistrážci jen tak mimochodem. Pokud ti to připadalo hanebné, možná měl zvážit své chování.“

Arion byl rozložitý muž. Uši měl zúžené do špiček a pokryté zlatem. Měl husté, výrazné obočí, ale byly to jeho oči, kvůli kterým jsem se cítila neklidně. Oproti vřelému teplu jeho pokožky a vlasů byly jeho tmavě hnědé duhovky studené a vzdálené. Jako kdyby pohlcovaly všechnu naději a nechávaly ji zemřít.

Tak toho se bála, už o tom nebylo pochyb. Celou tu dobu jsem při zmínce o Fione, dokonce i o Larssonovi sotva zachytila změnu v tónu jejího hlasu. Vypadala rozhozeně, jen když naznačovala něco dalšího. To Arion nejspíš přivedl Larssona na její ostrov. To on byl ten, kdo ji nějakým způsobem uvěznil.

Další elf.

Zatraceně. Pokud to byla pravda, pokud byl Larssonův lid elfího původu, pak musel mít silné spojení.

„Je čas,“ prohlásil. „Přiveď ji do haly. A Skadinie, proved' to v tichosti.“

V ten moment Arion mávnul rukou a já se ohromením skoro zadusila, když blednoucí přádénka soumraku protrhla zlatá puklina, až se zdálo, že se rozdělila nebeská klenba, kterou prošel a opusťtil pobřeží.

Dýchej. Soustřed se.

„Pojď,“ zašeptala žena a uchopila mě za paži. „Ukázala jsem ti z Natthavenu vše, co jsem mohla.“

„Skadinie...“

„Skadi,“ opravila mě tichým hlasem. „Kromě prince Ariona mě jen jedna další osoba oslovuje celým jménem.“

On je princ? Další zatracený člen královské rodiny.

„Skadi,“ řekla jsem. „Je zřejmé, že tě k nim něco poutá, ale můžeme...“

„Nemůžeš mi pomoci,“ odsekla jedovatě. „Nerozumíš elfím způsobům. Poslouchej, fae. Nic víc pro tebe udělat nemůžu. Dokud bude Arion dodržovat dohodu, zůstane hlasem Natthavenu.“

Tolik slov zůstalo nevyřčeno. Chtěla jsem s ní zatřást, vytrhnout slova z jejích úst, ale v dalším nádechu se u nás objevili strážci, které jsme zanechaly u dveří.

Skadi poklesla ramena. „Budu po tvém boku. Přeje si jen krev, fae. Ne tvůj život.“

Vzala mě za ruku, stejně jako to dělávaly Mira nebo Celine, a jemně mě pobídla k zakroucené pěšině, na jejímž konci čekal Larson Kostistrážce.